

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ดอกเบ็ญโทด

ผู้ว่าฯ มีปัญหาธรรมจากเว็บไซต์ครับ ขออนุญาตอ่าน

หลวงตา เอ้า อ่านเลย ๆ

ผู้ว่าฯ จากคุณจิตตรา ประเทศอเมริกาครับ

พี่สาวของลูกปล่อยเงินกู้ เก็บรายวันเฉพาะดอกเบ็ญได้วันละ สองสามหมื่นบาทต่อวัน หนูเคยบอกให้เขาเลิกทำ เพราะดูแล้วมันโหดต่อลูกหนี้มากเกินไป และหนูกลัวเขาจะเกิดอันตราย แต่พี่สาวก็อ้างว่า ทำไมธนาคารยังออกเงินกู้ได้ พี่สาวบอกว่าไม่ต้องมาสอน เพราะหนูเป็นน้อง หนูรักพี่เจ้าค่ะหลวงตา ไม่อยากเห็นเขาทำบาป ไม่อยากเห็นเขามีอันตราย

ขอเมตตาหลวงตาเทศน์สอนเพื่อหนูจะได้ส่งคำเทศน์ของหลวงตา ไปให้พี่สาวที่เมืองไทย ขณะนี้หนูอยู่ที่อเมริกาค่ะ ขอความเมตตาจากหลวงตาด้วยเจ้าค่ะ กราบเรียนหลวงตามาด้วยความเคารพยิ่ง

หลวงตา ถ้ามันผิด ไม่ว่าพี่ว่าน้องมันผิดทั้งนั้นแหละ ถ้าถูกก็เหมือนกัน ไม่ว่าพี่ว่าน้องมันถูกได้ด้วยกัน จะอ้างว่าเป็นพี่เป็นน้องมายืนยันกันอย่างนี้ใช้ไม่ได้ ไม่ใช่หลักธรรม หลักธรรมคือเหตุผล ไปเอาอะไรหนักหนากับดอกเบ็ญวันละเป็นหมื่น ๆ ดอกเบ็ญหรืออะไรวันละเป็นหมื่น ๆ ดอกอะไรเขาบอก(ปล่อยเงินกู้นี้ครับ ได้ดอกเบ็ญวันละสองสามหมื่นแล้วน้องสาวเขาที่มาปรึกษา เขาบอกว่ามันโหดเกินไปที่ไปเอาดอกเบ็ญเขาขนาดนั้น) ดอกเบ็ญมันถูกแพงอะไร ตกลงกันยังไง (คงจะดอกเบ็ญสูงเกินไปครับ) ถ้าสูง โหด ถูกต้อง เขามากู้เราก็คือเขาไม่มีเขาถึงมา ก็ควรจะลดหย่อนผ่อนผันตามสภาพ เขาไม่มีเขาถึงมากู้เรา เอาดอกเขาสูง ๆ ใช้ไม่ได้ เราก็เป็นยักษ์กินตับคนจน ไม่ควรทำ (น้องสาวเกรงว่าพี่สาวจะเป็นบาปและเป็นอันตรายแก่ตัว) จะเกรงอะไรมันเป็นแล้ว ถ้ามันเกินประมาณมันเป็นแล้วตั้งแต่ยังไม่เตือนกันนุ่นนะ เอา ว่าไป

ผู้ว่าฯ ปัญหาคนที่สองครับ กระทบหัตถ์นั่งสมาธิเกือบทุกวันตามที่โอกาสจะอำนวย แต่ทุกครั้งในขณะที่นั่งสมาธิแล้วสักรักพักรักจะแฉ่งไกว โยกไหวเป็นจังหวะ ๆ จึงอยากกราบเรียนถามว่าเกิดจากสาเหตุอะไร ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น และจะต้องปรับปรุงและแก้ไขอย่างไรต่อครับ (จาก ตุ๊ก)

หลวงตา อันนี้ก็ตัวแหละเป็นสาเหตุ คนอื่นเขาไม่ได้ทำอย่างเราเขาก็ไม่มีสาเหตุ เราไปทำของเราเองก็มีสาเหตุ จะมาถามหลวงตาไม่ค่อยเหมาะ แต่ก็จะต้องบอกว่า เรื่องอย่างนี้มันมีอยู่ทั่วไป อย่าไปกังวลกับมัน มีลักษณะโยกๆ คลอนๆ เหมือนเขาทำงานทำการต่างๆ กิริยาของความเคลื่อนไหวของคนจะไม่เหมือนกัน ผู้เขียนหนังสือทำอย่างหนึ่ง ผู้ถากไม้ก็ทำอย่างหนึ่ง แล้วแต่กิริยาแห่งการกระทำ มันต่างๆ กัน อันนี้ก็เหมือนกันการภาวนา บางทีมีโยกๆ คลอนๆ บางทีหัวทิ่มอย่างนั้นก็มี มันเป็น คืออาการของจิตมันแสดงไปต่างๆ กัน มันจะโยกคลอนก็ไม่ใช่ไรแหละ เขาว่าเป็นลักษณะอย่างไร (ลักษณะแกว่งไกวและโยกไหวเป็นจังหวะๆ) ช่างหัวมันเถอะ อย่าไปเป็นอารมณ์กับมัน ให้ถือเหมือนกับว่าเป็นกิริยาอันหนึ่งแห่งการทำงานของเรานะ เหมือนเขาทำงานภายนอก โลกเขา เข้าใจหรือเมื่อเราไม่เป็นกังวล กิริยาของจิตมันก็หมุนไปมา เตียวมันก็ชินของมันไปตามเรื่องของมันไปเอง ถ้าเรายังไปตื่นเต้นและจดจ่อเข้าไป พอจะทำมันจ่อ เลยเป็นทำต่อสู้อันไปเรื่อย ๆ

ผู้ว่าฯ ปัญหาคนที่สามว่า หลานภาวนาแบบอานาปานสติ เมื่อคืนนี้หลานได้นั่งสมาธิพอเริ่มจิตสงบก็ได้ยินเสียงลูกบิดประตูลานก็หลุดจากความสงบตามเสียงลูกบิดประตูลานก็ตั้งดูลมหายใจใหม่ พอเริ่มสงบก็มีเสียงลูกบิดประตูดังอีก ทีนี้เหมือนว่าจิตสะดุ้งคะ หลานก็ตั้งใหม่ดูลมหายใจต่อไปอีก เสียงลูกบิดดังอีกแล้ว เป็นแบบนี้ประมาณ ๖-๘ ครั้งได้ในเวลาครึ่งชั่วโมง หลานมีความรู้สึกเจ็บที่ช่วงอกมาก เหมือนเจ็บในจิตในใจ เจ็บมากจนทรุดลงไป น้ำตาก็ไหลออกมา ณ เวลานั้นหลานได้ฟังเทศน์ของหลวงตา ตอนพิจารณาเวทนาสังขารพอดี ซึ่งถ้าเป็นเวทนาทางกาย หลานยังพออดทนกับความเจ็บปวดทางกาย พิจารณาเป็นอนิจจัง ทุกขัง และอนัตตาได้ แต่พอมาเจ็บที่จิตที่ใจ หลานรู้สึกว่า หลานไม่มีแรงพอที่จะอดทนต่อไปได้ ลักพักใหญ่ๆ หลานฝันลูกมาเดินจงกรม พอคลายความเจ็บในใจได้พอควร พอตอนเข้ามาอาการเจ็บในใจก็ยังไม่คลายหาย คล้ายจิตไม่มีแรงคะ

หลานขอรบกวนหลวงตาช่วยชี้แนะแนวทางปฏิบัติด้วยเจ้าคะ เพื่อหลานจะได้้นำไปปฏิบัติ และสำรวมระมัดระวังในครั้งต่อไปเจ้าคะ

(จาก หลานผู้ตักน้ำป้อมแป้ม)

หลวงตา ที่นั่งภาวนา อานาปานสตินี้ ลูกบิดมันมากวน ว่าอย่างนั้นใช่ไหม (ครับ) ให้ลองไปอยู่กลางทุ่งกว้างๆ ลูกบิดจะตามไปไหม ให้บอกอย่างนั้นนะ มันเป็นอย่างนี้ไปไหน ลูกบิดมันกลับเป็นภัย ไปอยู่ทุ่งกว้างๆ หรือไปอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรก็ได้ ถ้ามันยังตามอยู่อีกแล้วมาบอกหลวงตา หลวงตาจะตามฟาดมันให้ มันทำไมเก่งนักลูกบิดนี้ เป็นไปทุก

อย่างนั้นแหละ เราเป็นสัญญาอารมณ์กับมัน มันก็เป็นไปเรื่อย ๆ เรื่องอะไรมันมีอยู่ตั้งแต่เรายังไม่เกิด เรื่องนั้นเรื่องนี้มีอยู่ แต่จิตไม่คิดไม่ยุ่งกับมัน มันก็เหมือนไม่มี ถ้าจิตแยกออกไปกับอะไร ก็เป็นอันนั้นแหละ แยกไปหาตรงไหน อันนั้นเป็นเรื่องแล้วกับเรา เราไปเป็นเรื่องกับเขาต่างหาก ให้กำหนดดูซิ อานาปานสติก็ดูลม มันแยบยงก็ช่างหัวมัน ให้ดูลม อย่าให้ผลอกับลม เพราะถ้าเราเป็นสัญญาอารมณ์กับอันนั้นแล้ว แสดงว่าสติเราอ่อนตรงนี้ มันไปแยบอย่างนั้นทัน

เรื่องภาวานานี้มันเป็นไปคนละแบบละฉบับแหละ แต่เป็นอยู่ในวงของการภาวานาแต่ละนิสัย ๆ ในฐานะว่ามีครูมีอาจารย์ก็ตามบ้างเป็นธรรมดา ถ้าไม่มีนี่ก็พืดกันเลย ๆ มีก็ตามเวลาเข้าตาจนแล้ว เหมือนกรรมกรียืนอยู่ที่นี่ นักมวยต่อยกัน กรรมกรไม่มายุ่งนะ มีแต่นักมวยชกกันเลย นี่ครูอาจารย์ก็อยู่นั้นไม่มายุ่ง มีแต่เราพืดกันกับกิเลสอยู่นี้เลย เข้าใจไหม เอกันอยู่นี้ละ เรื่องอุบายวิธีการต่าง ๆ นี้เราพูดตามนิสัยของเรา นิสัยของคนอื่นมันก็มีแปลก ๆ ต่าง ๆ กัน แต่เรื่องสติปัญญาเป็นสำคัญมากนะ อย่างพิจารณาทุกขเวทนา ๆ นี้ ที่เคยพูดให้ฟังแล้วมันขนาดไหน เหมือนที่เรา นั่งอยู่นี้เป็นเหมือนหัวตอ เวลามันทุกข์มาก ๆ นะ เป็นไฟขึ้นมาหมดท่วมตัวเลยตรงกายนี้ มันใหม่จิตไม่ได้ แน่ มันก็เข้าตรงนั้นเสีย ให้มันใหม่ไปร่างกายนี้ ใหม่จิตไม่ได้ จิตไม่เคยตาย แน่ มันพลิกของมันอย่างนั้นแหละ ตรงไหนมันทุกข์ไล่เบียดกันเข้าไป สุดท้ายก็จนตรอก ลงฝั่ง นั่นเห็นใหม่ละสติปัญญา

ทุกข์มากเท่าไรเราจะอยู่เฉย ๆ ทนไม่ได้นะ ไม่ถูก ทุกข์มากเท่าไรยิ่งหมუნหาเหตุหาผล มันจึ๊กกันอยู่อย่างนั้น ทันทันปั๊บลง ๆ เราจึงบอกว่า ที่เรานั่งภาวานาตั้งเก้าคืนสิบคืน เว้นคืนหนึ่งบ้างสองคืนบ้าง นี่เคยเล่าให้ฟังแล้วเพื่อเป็นคติ ทุกครั้งทุกขเวทนา มันก็ต้องเกิดของมัน การพิจารณาของเรา แล้วแต่อุบายของเราที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เราจะไปเอาเรื่องเก่าที่พิจารณาแก้ไขไปแล้ว เอามาใช้ไม่ได้แล้ว นั่น เป็นสัญญาอารมณ์แล้ว ต้องเป็นปัจจุบันเกิดขึ้น พลิกกันอยู่นั้นละ เตี้ยวก็ลงฝั่ง ๆ อย่างนั้น ได้ทุกคืนเราไม่เคยพลาด ลงถึงแดนอัศจรรย์ทุกคืน เป็นแต่ว่าลงมากลงน้อยต่างกันเท่านั้นเอง ลงได้ทุกคืนเลย

นี่ก็คือการพิจารณาด้วยปัญญา พลิกหาเรื่องความทุกข์ เรื่องกาย เรื่องหนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เป็นทุกข์หรือ ย้อนหาตามหา เหล่านี้มันไม่มีทุกข์ คนเอาไปเผาไฟแล้วเหล่านี้มีอยู่มันก็ไม่เห็นว่าร้อนอะไร มันเป็นกับอะไร นั่น ไล่เข้ามาก็มาหาจิตที่ตัวไปสำคัญมันหมาย ก็ตีเข้ามาถึงจิต จิตก็รู้ตัว พลิกแก้กันได้ตก นั่น ลง

เราจึงเน้นหนักเรื่องภาวานา เรื่องแดนอัศจรรย์ในโลกก็ดี เรื่องมหันตทุกข์ในโลกก็ดี อยู่ที่ใจทั้งหมด จับจุดนี้ให้ตึ้นนะ อันนั้นเป็นนั้นเป็นนี้ ตัวนี้เป็นตัวสำคัญไปก่อเรื่องอยู่

ตลอด พอพิจารณาเรื่องนั้นแล้วถอยเข้ามาก็มาอยู่ตรงนี้ มาอยู่ตรงนี้เสีย แล้วก็สงบตรงนี้ ที่นี้ธรรมเกิดตรงนี้ ความอัศจรรย์เกิดตรงนี้ อย่างที่ว่าไฟเผาเราทั้งเป็นนั่งอยู่นะ นั้นละเวลามันทุกข์ ทุกข์กายก็ทุกข์ แต่ใจมันหมุนหา ที่นี้เวลามันลงแล้วเหล่านี้ก็ดับไปหมดเลย จิตพริบลง นั้นลงจิต เวลาลงแดนอัศจรรย์ทุกข์มันหายไปหมด แดนอัศจรรย์ก็อยู่ด้วยกันนั้น

ลงแดนอัศจรรย์ โถ ไม่ได้ลืมแหละ เพราะฉะนั้นเรื่องความตายอย่าเอามาพูดเลย โนนเห็นไหม เพราะอัศจรรย์นี้เหนือแล้ว มันจะเอาให้ได้อย่างเดียวเท่านั้น เป็นยังงัดกันเลยๆ สุดท้ายลงได้ทุกวันๆ ไม่เคยพลาดนะ จึงอาจหาญชาญชัย อันนี้ไปเรียนวิชาไหนไม่ได้ ต้องเป็นวิชาเทคนิคในตัวเอง เพราะธรรมมีอยู่ทั่วไปตลอดเวลา กิเลสก็มีอยู่ทั่วไปตลอดเวลา แล้วแต่จะหาอุบายวิธีแก้ไขซึ่งกันและกันได้เท่านั้น ถ้าแก้ไม่ได้ก็แพ้อ ถ้าแก้ได้ก็ชนะไปเรื่อย ๆ ธรรมมีอยู่ทั่วไป กิเลสมีอยู่ทั่วไป เพราะฉะนั้นทุกข์จึงมีอยู่ทั่วไปที่เข้ามารวมในหัวใจนี้ หัวใจเป็นที่รับทุกข์รับสุข มีเท่านั้นในโลกนี้ ได้พิจารณาเต็มกำลังแล้วไม่สงสัยอะไร ๆ จะเกิดสัญญาอารมณ์มีแต่อันนี้ไปเกี่ยวข้องกับเขาทั้งนั้น พอพิจารณาอันนั้นรอบเข้ามา อันนั้นหดเข้ามาๆ ก็มาที่ใจ พออยู่ที่ใจแล้วทุกข์เหล่านั้นดับหมด ความสุขก็ขึ้นแทนนั้น อุบายวิธีการพิจารณานั้นเพื่อจะระงับสิ่งเหล่านั้น

เราเน้นหนักเรื่องการภาวนา อยากให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็น เรื่องโลกธาตุกว้างแสนกว้างจะไม่อยู่ที่ไหนเลย เวลาจิตมันได้รู้แล้ว ความทุกข์ทั้งมวลตัวนี้เป็นตัวสำคัญ จึงเรียกว่ามหาเหตุ มันไปหาก่อเรื่องก่อราวขึ้นมาหมด ที่นี้เวลาธรรมได้ดีเข้าไปๆ ประมวลสิ่งเหล่านั้นเข้ามาๆ แล้วดับลงที่จิต ความสุขอัศจรรย์ขึ้นที่จิตนี้เลย มีจิตดวงเดียวเป็นผู้รับสุขและทุกข์ในโลกอันนี้ ไม่มีอะไรรับนะ ให้พิจารณาทางด้านภาวนา อันนี้ก็ไม่มีใครบอก มันรู้อยู่ในนี้จะให้ว่ายังไง มันเป็นในนี้ ประมวลเข้ามาแล้วมาอยู่ที่นี่ ทุกข์มันหดทุกข์มันก็ขัดเข้าอยู่ในหัวอกคือใจ ใจเป็นทุกข์สำคัญมาก ร่างกายเป็นทุกข์ไม่ค่อยเท่าไร แต่ใจเป็นทุกข์นี้แหล่ม ทุกข์มากนะ เวลาประมวลมันเข้ามาได้แล้ว ใจเป็นสุขก็เอาอีกเหมือนกัน ไม่มีอะไรเสมอในโลกอันนี้ จึงอยากให้นั้นหนักภาวนา

พุทธศาสนาเท่านั้นว่างั้นเลย จำให้ดี ที่แก้ถูกจุดสำคัญๆ ลงถึงบรมสุขได้ สุดยอดแห่งสุข ทุกข์ดับโดยสิ้นเชิง เช่นอย่างพระอรหันต์ พระพุทธเจ้า ตั้งแต่วันได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา บรรลุธรรมขึ้นมาผาง เรียกว่ากิเลสดับหมดแล้ว กิเลสส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด อยู่ที่ใจๆ มีมากกวนมาก มีน้อยกวนน้อย มีเท่าไรต้องกวนอยู่ตลอดเวลา จึงเรียกว่ากิเลสตัวกวน ยิ่งกวนมาก พออันนี้ดับพริบลงไปแล้วไม่มีอะไรกวนเลย เพราะฉะนั้นใจพระพุทธเจ้าใจพระอรหันต์จึงไม่มีความทุกข์ ตั้งแต่วันบรรลุธรรมแล้ว ทุกข์ในใจของ

ท่านไม่มีเลย มีแต่สว่างจ้าอยู่นั้นตลอดเวลา แต่ท่านไม่ได้ตื่นเหมือนกิเลส กิเลสมีสุขเกิดขึ้นมากี่ตื่นกัน ทุกข์ขึ้นมากี่ตื่นกัน เป็นบ้ากันทั้งนั้น กิเลสสอนคนให้เป็นบ้า ธรรมไม่ได้เป็นสุขมากสุขน้อยเป็นอยู่ภายในใจ สุขุมอยู่ภายในใจ จนกระทั่งถึงชั้นโลกธาตุขาดสะบั้นไปหมดไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ใจล้วนๆ ครอบโลกธาตุนี้ก็ไม่ตื่น เห็นไหมละ นั่นละจิต นั่นละธรรม

เราอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้ภาวนา พุทธศาสนาเราลงจุดเด่นชัดที่สุดก็คือ การภาวนาเป็นที่รวมแห่งความสุขทั้งหลาย และจะรู้เหตุผลของทุกข์ทั้งหลายตลอดถึงความทุกข์ จะมารู้ที่ใจหมด และดับทุกข์หมดแล้ว บรมสุขอยู่ที่ใจไม่อยู่ที่ไหน อยากให้ทำ ถึงจะไม่ได้ผล ไม่ปรากฏก็ตาม อานิสงส์แห่งการภาวนานี้มากกว่าอานิสงส์อย่างอื่นเป็นไหนๆ นะ มันหากจะมีวันหนึ่งมันจะเจอกันจนได้นั้นแหละ เพราะกิเลสกับธรรมอยู่ด้วยกัน หลบจากกันอยู่ในนี้ พอได้จังหวะแล้วธรรมจะเจอกันกับกิเลส ได้รู้ความอัศจรรย์ขึ้นมา ถ้าไม่ทำเลยไม่รู้ จนกระทั่งวันตายก็ไม่รู้ แยกแต่กองทุกข์ เป็นบ่อของกิเลสไปเรื่อยๆ ใจของเราที่ควรจะเลิศเลอ กลับเป็นบ่อของกิเลสไป พอฟาดกิเลสมันวิ่งเสียไปแล้วนี้ ไม่มีอะไรเป็นนายเหนือธรรมไปได้เลย ครอบโลกธาตุ

อยากให้พากันภาวนานะ การภาวนาสำคัญมากทีเดียว เราพูดยันได้เลยทีเดียว เพราะไม่เอาที่ไหนมาพูด ถอดออกมาจากหัวใจนี้ทุกอย่าง ที่มาสอนโลกนี้เราไม่ได้สอนด้วยความมกมายนะเราพูดจริงๆ ลูบๆ นั้น คลำๆ นี้มาสอนผิดหรือถูกอะไรไม่มี ผางออกมามีแต่จริงล้วนๆ เพราะธรรมชาตินี้เป็นความจริงล้วนๆ ถ้าว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว ถอดออกไปตรงไหนถูกหมด ตรงนี้ถูกเสียอย่างเดียว ถ้าตรงนี้ผิดผิดหมด เป็นอย่างนั้นนะ

ด้วยเหตุนี้เองการสอนโลกเราจึงได้บอก บอกชัดๆ เลยว่า เราไม่เคยสะทกสะท้านในการสอนโลก สามแดนโลกธาตุนี้เท่ากับบุตรกับคุณ ฟังซินะ ธรรมนั้นแดนแห่งความพ้นทุกข์เหนืออยู่หมดแล้ว มองเห็นหมดเลย เรื่องของกิเลสมันจะสูงขนาดไหนก็เหมือนภูเขาสูงนั้นแหละ สู้ฝ่าเท้าไม่ได้ ฝ่าเท้าขึ้นเหยียบหัวมันจนได้แหละ เข้าใจไหม มันไม่เหนือธรรม ธรรมเหนือกว่า มันอยู่ใต้ฝ่าเท้าของธรรม กิเลสอยู่ใต้ฝ่าเท้าของธรรม ธรรมเหยียบแหลกไปหมด สำคัญตรงนี้นะ

โห เวลาได้เห็นของอัศจรรย์ ฟังซิ ไม่งั้นมันจะพูดได้หรือ พระพุทธเจ้าพูดก่อนนะ ไม่ใช่เราสวมรอยท่านหรือตามรอยท่าน มันเป็นในนี้ก็บอกในนี้เลย ทั้งๆ ที่ปรารถนาพุทธภูมิมาสักกี่ปีก็กลับได้ตรัสรู้แล้วก็เพื่อจะสั่งสอนโลก พอตรัสรู้จำขึ้นมาแล้วมันดูไม่ได้เลย

จะว่าไง จำขึ้นมาทีแรกก็จะดูไม่ได้แล้วแหละ ทั้งๆ ที่เราเคยผ่านเหล่านี้มาเหมือนโลกทั่วไป สิ่งที่ได้ดูไม่ได้นี่นะ เราเคยเป็นมาแล้วเท่าไร พันอยู่กับตัวของเราใจของเราตลอดทุกภพทุกชาติไป แต่เวลานั้นเปิดออกหมดแล้ว อันนี้เลยกลายเป็นมหากัณฑ์ไป ธรรมชาตินั้นจำไปหมด ท้อพระทัย เห็นไหมล่ะ ไม่อยากสั่งสอนสัตว์โลก สั่งสอนไปหาอะไรๆ นั้น

นี่ก็เหมือนกันเวลานั้นเป็นขึ้นมา ท้อใจ สั่งสอนไปหาอะไร พุดไปไหนเขาก็จะหาว่าเราเป็นบ้าก้นทั้งแผ่นดิน เพราะไม่มีใครจะรู้ ไม่มีใครจะสามารถรู้ได้อย่างนี้ๆ ปรากฏว่าเหนือเสียทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่จะเหมือนอันนี้ได้เลย แล้วจะไปสอนใคร โลกเขาเป็นอยู่อย่างนี้ด้วยกันทั้งนั้นทั้งโลก อันนี้เป็นอันเดียวขึ้นมา พุดขึ้นมาไหนเขาก็จะว่าเป็นบ้า โอ๊ย อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอถึงวันตายก็เอาละพอ สอนไปหาอะไร นั้นเวลานั้นท้อมันท้อ เวลามันพิจารณาไป ก็ดังที่เคยพุดนั่นแหละ ว่าสิ่งที่เลิศเลอสุดวิสัยของโลกที่จะรู้ได้ นี่เวลาธรรมกระตุกขึ้นมาอะ เอ้า ถ้าว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สุดวิสัยของโลกที่จะรู้ได้ แล้วเราเป็นเทวดามาจากไหนจึงรู้ได้ นั้นเห็นไหมล่ะ รู้ได้เพราะเหตุใด รู้ได้เพราะสายทางธรรมของพระพุทธเจ้า สอนมานี่ นี่ทาง

สวากขาตธรรม สอนไว้เรียบร้อยแล้ว นี่คือทางเพื่อความพ้นทุกข์ เราก็ดำเนินตามนี้มาแล้วพ้นทุกข์ แล้วว่าโลกจะรู้ไม่ได้ยังไง เรารู้ได้เพราะเหตุใด ก็รู้เพราะสายทาง ถ้าใครก้าวมาตามนี้ต้องรู้ได้ นั้น ไม่มากก็น้อยรู้ได้ๆ อ้อ รู้ได้ นั้นเห็นไหมยอมทันที ทั้งๆ ที่ทีแรกมันท้อถอยอ่อนไปหมดเลย ไม่อยากพุดให้ใครฟัง อยู่ไปกินไปพอถึงวันตายเท่านั้นพอแล้ว นั้นบอกกว่าพอแล้ว แต่เวลาคุยเขี่ยขุดค้นหาเหตุหาผลกัน มันก็มาโดนเจ้าของเข้า ถ้าว่าสิ่งเหล่านี้สุดวิสัยของโลกแล้ว เราเป็นเทวดามาจากไหน ทำไมรู้ได้ นั้น ก็เป็นมนุษย์เหมือนโลก ทำไมรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุไร สายทางมีมานี่นะ เอ้ามา เดินตามนี้มา พอว่ารู้ได้เพราะเหตุไร มันก็วิ่งถึงสายทางที่ก้าวเข้ามา อ้อ ยอมรับ อ้อ รู้ได้ นั้น ไม่มากก็รู้ได้ บอกตรงๆ ยืนยันกันเลยว่ารู้ได้ ไม่มากก็น้อยรู้ได้ตลอดเลย

ธรรมพระพุทธเจ้าไม่เคยโกหกโลก มีแต่กิเลสมันบอกว่ารู้ไม่ได้ๆ เห็นไม่ได้ สิ่งที กิเลสบอกว่ารู้ได้เห็นได้มีแต่รอกอเวจีเผาเอาๆ เข้าใจไหม เข้าใจแล้วหรือ เอาละวันนี้จะไม่พุดมาก ตั้งจะไปนั้น นี่สามโมงพอดีแล้ว พวกกันจำเอานะ การภาวนาสาคัญมากนะ

มาจากไหนบ้าง (ออสเตรเลียคะ ที่ออสเตรเลียมีวัดไทยอยู่ที่นั่น) มีใครเป็นสมภาร (อาจารย์เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ชาครับ) เออ ดีละ พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สายหลวงปู่ชา ก็คือลูกศิษย์ท่านอาจารย์มั่น สายหลวงปู่ชาทั้งหมดเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น กระจายออกไป กว้างขวางออกไป พ่อแม่ครูจารย์มั่นไม่ให้ญาติ ท่านสั่งเองทีเดียว ญาติหาอะไร ไก่มันก็มี

ชื่อ กบมันก็มีชื่อ ชื่อเฉยๆ ท่านว่า ขอให้ปฏิบัติดีเถอะนะ เวลาท่านปฏิบัติแล้ว พวกท่านทั้งหลายจะถือก็ถือเหล่าไปไม่ถือธรรม ถ้าถือธรรมไม่มีก็ไม่มีเหล่า เข้ากันได้สนิทหมด ท่านว่าอย่างนี้นะ ถ้าปฏิบัติแล้วก็นั่นเป็นก็นั่นก็กันนี้ๆ แล้วจะทำให้ชาดวรรคชาติตอนในผลประโยชน์ที่จะได้ร่วมกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่ต้องปฏิบัติ บรรดาลูกศิษย์สายอาจารย์ชานี้ เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มัน ทามห้ามไม่ให้ปฏิบัติ เพราะฉะนั้นจึงเป็นสายกันอยู่ ก็เป็นลูกศิษย์ ตถาคตอันเดียวกัน เราก็เห็นอย่างนั้นเลยเทียว ใครจะมาอวดว่านิกายนั้นนิกายนี้ เอาชื่อมาอวดเฉยๆ อย่ามาอวดนะ ถ้าปฏิบัติปฏิบัติชอบเข้ากันได้เลย เข้าใจไหมละ เท่านั้นละเดี๋ยวมันจะเลยเวลา

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th